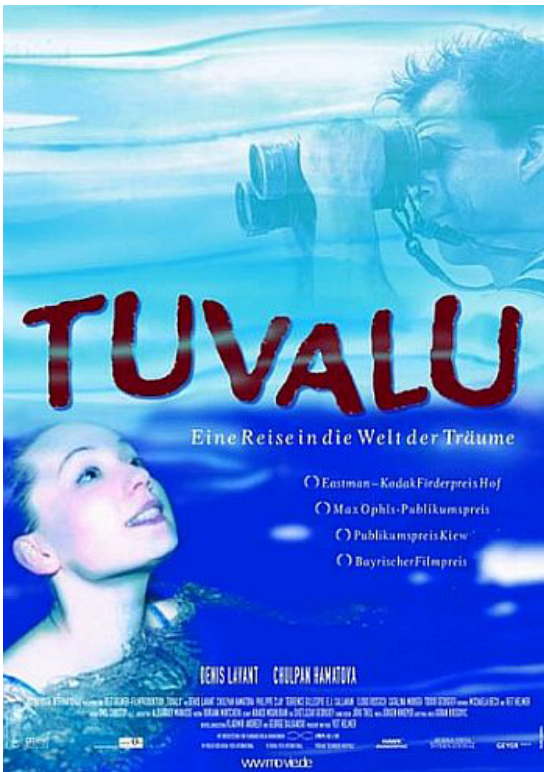

Tuvalu

Drømmefilm om drømmelandet Af Bo Torp Pedersen

"Tuvalu" ligner ikke andre nye film i biografen. I dens billeder veksler en ren sort/hvid skala med tintede billeder og nogle få farve-sekvenser for at markere de forskellige mentale universer i hovedpersonen Antons liv. På lydsiden er der kun få ord. Altså næsten som en stumfilm og dennes poetiske billedrigdom. Dertil en fantasifuld og morsom beretning, der ligner et naivt folke-eventyr. Kort sagt: en anakronisme? Slet ikke!

"I historiens midte befinder sig en familie, der bor i en bade-anstalt. De opretholder over for hinanden en illusion om, at bade-anstalten endnu er en blomstrende virksomhed. I virkeligheden er stedet i langsomt forfald." Sådan sammenfatter instruktøren Veit Helmer (f. 1968) selv filmen, som han optog på kun 80 dage i Sofia og

kystbyen Varna i Bulgarien. Sortehavet venter i horisonten. Stemningen og de symbolske elementer i badeanstalten er et østeuropæisk mikrokosmos.

Bademesteren, Antons far Karl, er blind, og Antons mor Martha får sjældent andet end knapper i pengekasen, mens Antons bror Gregor, som vil rive alt det gamle ned hurtigst muligt, er en pengegridsk tyveknægt. Dampmaskinen, hvis rytme præger filmens lydbillede, er hjertet, det essentielle, og samfundsudviklingens såkaldte tabere er de eneste, der tager vare på det. Som det gode eventyr, filmen er, lader den de to unge bringe det gamle hjerte med sig ud i den nye verden. Netop derfor vil de to måske finde drømmelandet Tuvalu - den drøm om et bedre liv, der synes så fjern for alle andre.

Det er den unge kvinde, Eva, der baner vejen for den indelukkede Anton. Hendes far, kaptajnen Gustav, ser ingen udvej af den umulige protest mod det såkaldte fremskridt. Eva er bedårende dejlig, fuld af liv, mystisk og uforudsigelig, men også handlestærk og uimodståelig.

"Tuvalu" vil vække filmkenderes minder om stumfilmens største komikere og om modernitetens kritiske komiker, Jacques Tati, der kontrasterede den kolde teknokratiske tidsalders levevis med en romantisk-nostalgisk hjertelighed og impulsivitet, f.eks. i "Min onkel". "Tuvalu" er ikke på samme måde et epokegørende mesterværk, men en flot og fascinerende, morsom og vemodig, rig og varm film - en film efter mit hjerte.

Trykt første gang i Vision nr. 9 - september 2000

Filmfakta

Tuvalu - Tyskland 1999 - Instr. og manus: Veit Helmer - Medv.: Denis Lavant (Anton), Chulpan Khamatova (Eva), Philippe Clay (Karl), Terrence Gillespie (Gregor), E.J. Callahan (inspektør), Todor Georgiev (politibetjent), Catalina Murgea (Martha), Djoko Rosic (Gustav) - 101 min. - Dansk biografpremiere d. 28/7, juli 2000 - På DVD i DK d. 5/3, 2002 - Pressebilleder/Udlejning: Gloria Film

Links

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=2122&area=2>
<http://www.nytimes.com/2001/12/07/movies/07TUVA.html>
<http://www.schnitt.de/202,2778,01.html>